

Магаренцето обаче не мръдна отъ мѣстото си. Въмѣсто да излѣзне, то легна и се протна на пода.

— Ехе, засмѣ се отново хазяйката, тя показва, че умира за отечеството си. Вижъ какъ добръ си знае ролята. Едва ли може да се намѣри такова мило животно. Синъ ми самичъкъ я учи на тия мурафети. Ха, не е ли хубаво.

— Госпожо, каза сериозно Митко, моля изпждете магарицата. Не ме е страхъ, ама сѣ не е приятно да я имамъ въ стаята си.

— Така е, така е, „господине“ . . . Хазяйката забрави, че приказва съ момче . . .

— Хайде Сивке, хайде де, отивай си вече.

Магарето обаче стана отъ пода и седна на единъ мекъ столъ, па си вирна на горѣ муцуната и разкриви уши, като кога да стриже.